Napsal uživatel Drak
Sobota, 01 Leden 2000 01:00

Nějak podobně by mohly vypadat palcové titulky v okresních novinách kdesi na divokém Západě. Stejně, jako by tento nadpis upoutal stovky čtenářů, tak i mne zaujala vhozená rukavice ve formě Cimburovy informace, že v pražském P-Klubu v Trojické ulici poprvé vystoupí kompletní PACIFIK. Tato přes čtvrt století stará kapela Tonyho Linharta se tu mihla už dříve ve formě dua Linhart - Maršálková na jednom z koncertů zvaných "Stopy sešlapaných bot", které tehdy ještě pořádal trampský časopis Puchejř. Ale duo nenahradí kvarteto dobrých muzikantů. Nechal jsem se tedy zlákat a první prosincový den roku 1999 zavítal do svého oblíbeného hudebního klubu. Bohužel, byl skoro poloprázdný, což bylo nemilé hlavně pro pořadatele, kterým byl majitel a provozovatel P-Klubu pan Stibinger. V sále, ať jsem se rozhlížel sebevíc, jsem našel jen jediného známého člověka. Byl jím právě Cimbura, tak jsem si sednul k jeho stolu.

Dlouho jsem si lámal hlavu nad tím, že jak by chtěl Pacifik zvládnout celý večer sám. Řešením této hádanky byl jejich pozvaný host - trampská kapela SEKVOJ, která, věrna tradici Potlachů v Malostranské besedě (pořadatelem je právě Pacifik), začala hrát jako první. K Sekvojákům jsem dlouho hledal cestu porozumění, neboť nad jejich texty se musí člověk trochu zamyslet. Nicméně jsem ji nalezl letos na Jizerské Notě, na které skončili na druhém místě za Magisonem.

Hned v úvodu SEKVOJ zahrál pěknou píseň s dobrým textem "To se počítá", odráže-jící dnešní zkomercializovanou společnost. Dalším bezva songem, který dnes zahráli byla "Virginie", ve které zvláště vyniká příjemný a vysoký hlas zpěvačky Lucky Plecité. Potěšila i jedna z mála skutečně trampských písní "Čí je to vina". Další písně též nepřepadly přes vysoko nasazenou laťku - "Santa Fe" a hospodská "Ledová knajpa", ve které zazněl netradiční hudební nástroj "tlukot do plechovky". Celkově zahrál Sekvoj skvěle, že ho diváci skoro nechtěli pustit z pódia, ale blížila se přestávka věnovaná přestavení mikrofonů a dalších ozvučných maličkostí.

Po přestávce vešel na scénu dlouho očekávaný PACIFIK. Hned první trampárna "Domovenky" potěšila popisem trampských "rituálů". V následujících písních vynikly výborné hlasy zpěvaček Marcely Voborské a Heleny Maršálkové, stejně jako bluesová sólová kytara Pepy Blažejovského. Zazněly například songy "Tvůj čas", "Stopy sešlapanejch bot", "Pískající Cikán", "Zahrajte, mistře, moje tango", "Jaro nad Bretaní" či drážní vyznání Pepy Blažejovského "Ztracený tratě" a "Stovky vlaků". Závěr večera patřil hitům největším: "Mississippy", "Jazzová píseň" a "Orinoco". Potěšil i vynucený humorný přídavek "Auta mají ksichty".

Všechny písně však byly potěšujícím důkazem toho, že Pacifik má stále ještě hodně páry a do

starého železa rozhodně nepatří. Přál bych si, aby ještě dlouho duněl po kolejích našich hudebních scén a nezapomněl, že stanice, ze které před léty vyrazil, má jméno "LES".